HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

16 octombrie 2024*

„Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate având în vedere situația din Iran – Înghețarea fondurilor – Lista persoanelor, entităților și organismelor cărora li se aplică înghețarea fondurilor și a resurselor economice – Includerea numelui reclamantului în listă – Obligația de motivare – Dreptul la apărare – Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă – Proporționalitate – Abuz de putere”

În cauza T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), cu sediul în Teheran (Iran), reprezentată de T. Clay, T. Zahedi Vafa și K. Mehtiyeva, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de D. Laurent, P. Mahnič și S. Lejeune, în calitate de agenți,

pârât,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din doamnele M. J. Costeira, președintă, și M. Kancheva (raportoare) și domnul U. Öberg, judecători,

grefier: domnul V. Di Bucci,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

având în vedere că niciuna dintre părți nu a formulat, în termen de trei săptămâni de la notificarea închiderii fazei scrise a procedurii, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Communications Regulatory Authority (CRA), solicită anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2023/152 al Consiliului din 23 ianuarie 2023 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 359/2011 privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Iran (JO 2023, L 20 I, p. 1, denumit în continuare „regulamentul atacat”), în măsura în care acest act o privește.

Istoricul litigiului

2 Reclamanta este o instituție guvernamentală afiliată Ministerului Tehnologiei Informației și Comunicațiilor iranian (denumit în continuare „Ministerul Comunicațiilor”), reglementată și organizată prin Legea privind funcțiile și competențele ministerului menționat, precum și prin propriul statut. Potrivit acestuia din urmă, reclamanta realizează în special obiectivele stabilite de Ministerul Comunicațiilor în sectorul radiocomunicațiilor și exercită funcții și competențe guvernamentale, executive și de supraveghere a ministerului menționat. Principala activitate a reclamantei este reglementarea, gestionarea și controlul spațiului de frecvențe din Iran. Reclamanta are, mai precis, sarcina de a elibera licențele de exploatare a serviciilor de telecomunicații și de a supraveghea prestațiile titularilor lor. Reclamanta are de asemenea un rol normativ, propunând autorităților competente norme naționale privind comunicațiile, precum și instrucțiuni și reglementări privind interconexiunea rețelelor de telecomunicații și informatice referitoare la securitatea conexiunilor. Reclamanta exercită deopotrivă funcții de protecție a drepturilor utilizatorilor serviciilor de telecomunicații și de reprezentare a Republicii Islamice Iran în asociațiile regionale și internaționale din sectorul comunicațiilor.

3 La 21 martie 2011, Consiliul Uniunii Europene a adoptat concluzii în care a indicat că Uniunea Europeană era profund îngrijorată de continua deteriorare a situației drepturilor omului în Iran. Consiliul a atras atenția asupra represiunii sistematice împotriva cetățenilor iranieni, care erau persecutați și arestați deoarece își exercitau dreptul legitim la libertatea de exprimare și de întrunire pașnică. De altfel, Consiliul a afirmat intenția Uniunii de a lupta împotriva încălcărilor drepturilor omului săvârșite în Iran, în special prin adoptarea rapidă a unor măsuri restrictive împotriva persoanelor care încalcă grav aceste drepturi.

4 La 12 aprilie 2011, Consiliul a adoptat Decizia 2011/235/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane și entități având în vedere situația din Iran (JO 2011, L 100, p. 51), care stabilește o serie de măsuri restrictive orientate împotriva persoanelor complice la punerea în aplicare a unor încălcări grave ale drepturilor omului săvârșite în Iran sau răspunzătoare de aceasta.

5 Decizia 2011/235 a fost pusă în aplicare prin Regulamentul (UE) nr. 359/2011 al Consiliului din 12 aprilie 2011 privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Iran (JO 2011, L 100, p. 1), adoptat în temeiul articolului 215 alineatul (2) TFUE.

6 Articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 359/2011 prevede:

„(1) Se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, se află în proprietatea ori posesia sau sunt controlate de persoanele fizice sau juridice, entitățile și organismele enumerate în anexa I.

(2) Se interzice punerea la dispoziția persoanelor fizice sau juridice, a entităților sau a organismelor incluse pe lista din anexa I, direct sau indirect, precum și utilizarea în beneficiul acestora a oricăror fonduri sau resurse economice.”

7 În conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 359/2011, persoanele care au fost identificate de Consiliu ca fiind responsabile de încălcări grave ale drepturilor omului în Iran, precum și persoanele, entitățile și organismele asociate cu acestea sunt incluse în lista cuprinsă în anexa I. Această listă cuprinde justificarea includerii.

8 Articolul 12 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 359/2011 prevede:

„(1) Atunci când Consiliul decide să supună o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism măsurilor menționate la articolul 2 alineatul (1), acesta modifică anexa I în consecință.

(2) Consiliul comunică decizia sa, inclusiv motivele includerii pe listă, persoanei fizice sau juridice, entității sau organismului, […] oferind persoanei fizice sau juridice, entității sau organismului în cauză posibilitatea de a formula observații.

(3) Atunci când sunt transmise observații sau sunt prezentate dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia și informează în consecință persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul în cauză.”

9 La 16 septembrie 2022, doamna Mahsa Amini, o iraniană de 22 de ani, a decedat la spital în timpul detenției sale de către poliția iraniană a moralității. Decesului său i-au urmat ample manifestații care au fost reprimate de autoritățile iraniene.

10 La 25 septembrie 2022, Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate a emis o declarație în numele Uniunii prin care deplânge utilizarea forței, pe scară largă și în mod disproporționat, de către forțele de securitate iraniene împotriva protestatarilor nonviolenți. Acesta a declarat de asemenea că cei care se fac vinovați de moartea doamnei Amini trebuie să fie trași la răspundere și a solicitat autorităților iraniene să asigure investigații transparente și credibile pentru a clarifica numărul de decese și de arestări, să elibereze toți protestatarii nonviolenți și să asigure respectarea garanțiilor procedurale pentru toți deținuții. În plus, declarația a subliniat că decizia Iranului de a restricționa sever accesul la internet și de a bloca platformele de mesagerie instantanee încalcă în mod flagrant libertatea de exprimare. În cele din urmă, declarația a afirmat că Uniunea va lua în considerare toate opțiunile de care dispune pentru a răspunde față de uciderea doamnei Amini și de modul în care forțele de securitate iraniene au reacționat la manifestațiile care au urmat.

11 La 23 ianuarie 2023, Consiliul a adoptat Decizia de punere în aplicare (PESC) 2023/153 privind punerea în aplicare a Deciziei 2011/235 (JO 2023, L 20 l, p. 23). Considerentul (2) al Deciziei de punere în aplicare 2023/153 făcea referire la declarația Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe în termenii menționați la punctul 10 de mai sus. Considerentul (3) al aceleiași decizii preciza că, „[î]n acest context și în conformitate cu angajamentul Uniunii de a răspunde la

toate aspectele îngrijorătoare legate de Iran, inclusiv în ceea ce privește situația drepturilor omului, 18 persoane și 19 entități trebui[au] să fie incluse pe lista persoanelor și entităților cărora li se aplică măsuri restrictive, care figur[au] în anexa la Decizia 2011/235”. Articolul 1 din Decizia de punere în aplicare 2023/153 prevedea că anexa la Decizia 2011/235 se modifica în conformitate cu propria anexă.

12 La numărul 15 din lista entităților care figurează în anexa la Decizia de punere în aplicare 2023/153 erau înscrise printre altele denumirea reclamantei, precum și motivele includerii sale în următorii termeni:

„Autoritatea de Reglementare în domeniul Comunicațiilor (CRA) se află sub autoritatea Ministerului iranian al Tehnologiei Informației și Comunicațiilor (TIC). CRA aplică cerințele guvernului iranian de a filtra conținutul de pe internet cu ajutorul unui spyware denumit SIAM.

În timpul protestelor din 2022, CRA s-a folosit de controlul pe care îl deține asupra accesului la internet și a telefoanelor mobile pentru a-i urmări pe protestatari și pentru a crea o imagine detaliată a activităților disidenților și protestatarilor, pe care autoritățile să o poată folosi după bunul plac. CRA este, așadar, răspunzătoare de sprijinirea represiunii împotriva demonstranților, jurnaliștilor, apărătorilor drepturilor omului, studenților sau a altor persoane pașnice care se exprimă în apărarea drepturilor lor legitime.

Prin urmare, CRA este răspunzătoare pentru încălcări grave ale drepturilor omului în Iran.”

13 În aceeași zi, Consiliul a adoptat regulamentul atacat în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul nr. 359/2011. Textul considerentelor (2) și (3) ale regulamentului atacat este identic cu cel al considerentelor (2) și (3) ale Deciziei de punere în aplicare 2023/153, cu excepția menționării anexei I la Regulamentul nr. 359/2011 în locul anexei la Decizia 2011/235. Articolul 1 din regulamentul atacat prevedea că anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 se modifică în conformitate cu propria anexă.

14 La numărul 15 din lista entităților care figurează în anexa la regulamentul atacat erau înscrise printre altele denumirea reclamantei, precum și justificarea acestei includeri în termeni identici celor menționați la punctul 12 de mai sus.

15 La 24 ianuarie 2023, Consiliul a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un Aviz în atenția persoanelor, entităților și organismelor cărora li se aplică măsurile prevăzute în Decizia 2011/235, astfel cum este pusă în aplicare prin Decizia de punere în aplicare 2023/153, și în Regulamentul nr. 359/2011, astfel cum este pus în aplicare prin regulamentul atacat (JO 2023, C 25, p. 8).

16 În acest aviz se preciza printre altele că Consiliul a decis că persoanele și entitățile respective trebuiau să fie incluse în lista persoanelor și entităților cărora li se aplică măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2011/235 și în Regulamentul nr. 359/2011 și că persoanele și entitățile menționate îi puteau înainta, înainte de 15 februarie 2023, o cerere însoțită de documente justificative prin care să solicite reanalizarea deciziei de a le include în lista menționată anterior, la adresa indicată în același aviz.

Concluziile părților

17 Reclamanta solicită Tribunalului anularea regulamentului atacat, în măsura în care acesta include denumirea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011.

18 Consiliul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

19 În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă patru motive. Primul este întemeiat în esență pe un abuz de putere, al doilea pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, al treilea în esență pe inexactitatea materială a faptelor, iar al patrulea pe încălcarea principiului proporționalității.

20 Analiza acestor motive evidențiază că trebuie să se examineze, în prima etapă, al doilea motiv, referitor la încălcarea obligației de motivare și la încălcarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, în a doua etapă, al treilea motiv, referitor la o eroare vădită de apreciere a faptelor, în a treia etapă, al patrulea motiv, referitor la încălcarea principiului proporționalității, apoi, în a patra etapă, primul motiv, referitor la un abuz de putere.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și pe încălcarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă

21 În primul rând, reclamanta arată că, întrucât Consiliul nu a comunicat, concomitent cu adoptarea regulamentului atacat sau imediat după această adoptare, informațiile sau elementele de probă pe care se întemeiază motivele includerii denumirii sale în lista care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011, acesta nu și-ar fi îndeplinit obligația de a dovedi temeinicia motivelor menționate și, în consecință, și-ar fi încălcat obligația de motivare.

22 În al doilea rând, reclamanta susține că motivarea regulamentului atacat, în ceea ce o privește, este o motivare stereotipă compusă din 3 paragrafe succinte de 15 rânduri constând în rezumarea supozițiilor făcute de Consiliu ca urmare a caracterului său de persoană publică. O asemenea motivare nu ar fi conformă cu jurisprudența potrivit căreia motivarea unui act trebuie să permită, pe de o parte, persoanei vizate de actul în litigiu să conteste validitatea acestuia în fața instanței în deplină cunoștință de cauză a ceea ce i se reproșează și, pe de altă parte, instanței să își exercite controlul jurisdicțional al actului contestat. Potrivit reclamantei, cerința motivării nu poate fi atenuată de contextul politic în care este adoptată o măsură, cu atât mai mult cu cât contextualizarea nu poate permite reclamantei să înțeleagă conținutul măsurilor restrictive adoptate în privința sa și, în mod corelativ, instanței să efectueze controlul măsurii în cauză. Prin urmare, Consiliul nu și-ar putea încălca obligația de motivare „adăpostindu-se” în spatele unor considerații legate de interesele de securitate și de politică externă.

23 În al treilea rând, în replică, reclamanta contestă, în temeiul articolelor 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), admisibilitatea documentului prezentat de Consiliu în fața Tribunalului ca element de probă în susținerea

motivelor invocate pentru a justifica includerea denumirii sale în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011. Ea contestă de asemenea relevanța și forța probantă a informațiilor cuprinse în documentul menționat.

24 Consiliul contestă argumentele reclamantei.

25 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva un act care lezează, care constituie corolarul principiului respectării dreptului la apărare, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 49 și jurisprudența citată).

26 Trebuie amintit de asemenea că motivarea impusă la articolul 296 TFUE și la articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care el a fost adoptat. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii sau alte persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2020, Rosneft și alții/Consiliul, C-732/18 P, nepublicată, EU:C:2020:727, punctul 77 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 27 iulie 2022, RT France/Consiliul, T-125/22, EU:T:2022:483, punctul 103).

27 Astfel, pe de o parte, un act care lezează este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă conținutul măsurii luate în privința sa (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2020, Rosneft și alții/Consiliul, C-732/18 P, nepublicată, EU:C:2020:727, punctul 78 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, gradul de precizie a motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 27 iulie 2022, RT France/Consiliul, T-125/22, EU:T:2022:483, punctul 104 și jurisprudența citată).

28 În plus, jurisprudența a precizat că motivarea unui act al Consiliului prin care se impune o măsură restrictivă trebuie să identifice nu numai temeiul juridic al acelei măsuri, ci și motivele specifice și concrete pentru care Consiliul a considerat, în exercitarea puterii sale discreționare de apreciere, că persoana vizată trebuia să facă obiectul unei asemenea măsuri (a se vedea Hotărârea din 27 iulie 2022, RT France/Consiliul, T-125/22, EU:T:2022:483, punctul 105 și jurisprudența citată).

29 În sfârșit, trebuie amintit că obligația de motivare a unui act constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie distinsă de chestiunea temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Astfel, motivarea unui act constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază respectivul act. Dacă aceste motive sunt afectate de erori, ele afectează legalitatea pe fond a actului amintit, dar nu motivarea acestuia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctele 73 și 74 și jurisprudența citată).

30 În speță, în ceea ce privește contextul în care denumirea reclamantei a fost inclusă în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011, trebuie arătat că, după cum subliniază în mod întemeiat Consiliul, considerentul (2) al regulamentului atacat făcea referire la declarația emisă la 25 septembrie 2022 în numele Uniunii de Înaltul Reprezentant al Uniunii, al cărei text este amintit la punctul 10 de mai sus.

31 În plus, așa cum s-a arătat la punctul 11 de mai sus, considerentul (3) al regulamentului atacat precizează că contextul amintit la punctul 10 de mai sus și angajamentul Uniunii de a răspunde la toate aspectele îngrijorătoare legate de Iran, inclusiv în ceea ce privește situația drepturilor omului, au condus printre altele la includerea a 19 entități, printre care și reclamanta, în lista persoanelor fizice și juridice, a entităților și a organismelor cărora li se aplică măsuri restrictive, care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011.

32 În special, motivele pentru care denumirea reclamantei a fost inclusă în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 au fost enunțate în anexa la regulamentul atacat în termenii amintiți la punctul 12 de mai sus.

33 Trebuie să se constate că asemenea motive, interpretate în lumina elementelor de context amintite în considerentele (2) și (3) ale regulamentului atacat, expuneau în mod suficient de specific și de concret motivele pentru care Consiliul considera, în exercitarea puterii sale discreționare de apreciere, că reclamantei trebuia să i se aplice o măsură restrictivă.

34 Astfel, din motivarea regulamentului atacat reiese că reclamanta era considerată răspunzătoare pentru încălcări grave ale drepturilor omului în Iran pentru că a aplicat cerințele guvernului iranian de a filtra conținutul de pe internet cu ajutorul unui spyware denumit SIAM și în special pentru că s-a folosit, în timpul protestelor din 2022 ulterioare morții doamnei Amini, de controlul pe care îl deține asupra accesului la internet și asupra telefoanelor mobile pentru a-i urmări pe protestatari și pentru a crea o imagine detaliată a activităților disidenților și protestatarilor, pe care autoritățile să o poată folosi după bunul plac, susținând în acest mod represiunea exercitată de autoritățile menționate împotriva demonstranților care se exprimau în apărarea drepturilor lor legitime.

35 De altfel, trebuie înlăturat argumentul reclamantei potrivit căruia Consiliul nu și-a îndeplinit obligația de motivare întrucât nu i-a transmis, concomitent cu adoptarea regulamentului atacat sau imediat după această adoptare, elementele de probă pe care se întemeiază motivele invocate pentru a justifica includerea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 și, prin urmare, nu a dovedit temeinicia motivelor menționate.

36 Astfel, pe de o parte, în măsura în care prin această argumentație reclamanta urmărește să susțină că Consiliul nu a făcut dovada temeiniciei motivelor invocate în regulamentul atacat pentru a justifica includerea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011, trebuie arătat că, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 29 de mai sus, această chestiune trebuie să fie distinsă de cea a motivării regulamentului atacat, care privește legalitatea externă a regulamentului menționat.

37 Pe de altă parte, în măsura în care prin aceeași argumentație reclamanta urmărește să susțină că Consiliul i-a încălcat dreptul la apărare întrucât acesta era obligat să îi furnizeze din oficiu acces la elementele din dosarul său, trebuie arătat că regulamentul atacat a fost notificat reclamantei printr-un aviz publicat în Jurnalul Oficial la 24 ianuarie 2023 care invita persoanele și entitățile în

cauză să înainteze Consiliului, înainte de 15 februarie 2023, o cerere de reanalizare și că reclamanta nu a formulat o astfel de cerere și nici măcar nu a solicitat Consiliului accesul la dosarul său în afara prezentei proceduri.

38 Or, trebuie amintit că, în ceea ce privește o includere inițială într-o listă de persoane și de entități care fac obiectul unor măsuri restrictive, atunci când au fost comunicate informații suficient de precise care permit entității interesate să își facă cunoscut în mod util punctul de vedere cu privire la elementele de probă reținute împotriva sa de Consiliu, principiul respectării dreptului la apărare nu implică obligația acestuia din urmă de a permite în mod spontan accesul la documentele din dosarul său. Consiliul are obligația să acorde acces la toate documentele administrative neconfidențiale referitoare la măsura în cauză numai la cererea părții interesate. Comunicarea din oficiu a documentelor din dosar ar constitui efectiv o cerință excesivă, dat fiind că, în momentul adoptării unei măsuri de înghețare a fondurilor, nu este cert că entitatea vizată intenționează să verifice, prin intermediul accesului la dosar, elementele de fapt care susțin aspectele care i se impută de către Consiliu (Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, EU:T:2009:401, punctul 97, și Hotărârea din 16 septembrie 2013, Bank Kargoshaei și alții/Consiliul, T-8/11, nepublicată, EU:T:2013:470, punctul 68).

39 În speță, din cele de mai sus rezultă că, prin motivarea regulamentului atacat, reclamanta dispunea de informații suficient de precise care să îi permită să își facă cunoscut punctul de vedere cu privire la elementele reținute împotriva sa de Consiliu. Prin urmare, acesta din urmă nu era obligat să comunice din oficiu reclamantei elementele cuprinse în dosarul său.

40 Trebuie subliniat de asemenea că argumentele reclamantei referitoare la admisibilitatea documentului prezentat în anexa B.11 și la caracterul probant al informațiilor pe care el le conține se referă la temeinicia motivelor invocate pentru a justifica includerea denumirii sale în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 și sunt, așadar, lipsite de relevanță pentru susținerea unui motiv întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Aceste argumente vor fi astfel examinate împreună cu argumentele similare prezentate de reclamantă în cadrul celui de al treilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere.

41 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe inexactitatea materială a faptelor

42 Reclamanta susține că regulamentul atacat este, în ceea ce o privește, afectat de o „eroare vădită de apreciere a faptelor” din moment ce, pe de o parte, ea nu are capacitatea juridică de a îndeplini faptele care îi sunt reproșate de Consiliu și, pe de altă parte, ea nu are nici capacitățile tehnice de a urmări sau de a crea o „imagine detaliată” a activităților protestatarilor.

43 Astfel, în primul rând, reclamanta arată că statutul său nu o autorizează să facă o supraveghere în masă a populației și cu atât mai mult să „urmărească” protestatarii. În conformitate cu statutul său, reclamanta ar avea un rol de regulator, de moderator sau chiar de reprezentant al Iranului. În plus, reclamanta subliniază că, chiar dacă ar dori să instituie o filtrare, ea nu ar putea face acest lucru, deoarece o asemenea practică este reglementată juridic. Așadar, contrar celor susținute de Consiliu, în Iran, colectarea de date ar fi reglementată de numeroase texte juridice, printre altele articolul 25 din Constituție, articolul 582 din Codul penal iranian, completat prin „Legea privind infracțiunile cibernetice” din 26 mai 2009, și articolele 104 și 150 din Codul de procedură penală iranian. Acest cadru normativ ar fi conform cu Rezoluția Consiliului din 17 ianuarie 1995 privind

interceptarea legală a telecomunicațiilor (JO 1996, C 329, p. 1). În plus, din două rapoarte realizate de o societate de telecomunicații ar reieși că, contrar celor afirmate de Consiliu, cererile reclamantei nu depășesc cerințele tradiționale în materie de interceptare legală.

44 De altfel, reclamanta susține că trebuie să se facă distincție între supravegherea în masă și supravegherea individuală a persoanelor. Potrivit reclamantei, supravegherea în masă poate fi necesară în orice societate pentru a menține pacea și ordinea publică, în special prin supravegherea fluxului persoanelor și a maselor care se reunesc. Acest lucru ar permite să se prevină, în timpul manifestațiilor publice, orice dezordine legată de aglomerare. Orice stat suveran ar dispune de respectiva competență de supraveghere și nu s-ar putea deduce, drept consecință a exercitării acestei puteri, că există încălcări ale drepturilor individuale ale omului. Această competență de supraveghere ar constitui o prerogativă de putere publică recunoscută printre altele de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

45 În al doilea rând, potrivit reclamantei, programul informatic pe care îl utilizează, denumit „SIAM” sau „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati” în limba farsi, nu dispune de funcții care să permită supravegherea masivă sau individuală a demonstranților pe teritoriul iranian.

46 Reclamanta susține că programul informatic SIAM este o pasarelă pentru interfața de programare a aplicațiilor (API), și anume un dispozitiv care joacă un rol de punte și care permite unui client extern unei entități să utilizeze API interne și serviciile acestora. În Iran, Semiluna Roșie, ambulanțele, pompierii și organizațiile rutiere și de gestionare a crizelor ar folosi acest program informatic. Astfel, potrivit reclamantei, programul informatic SIAM ar fi utilizat de centrele de apel, în special atunci când sunt solicitate de serviciile de urgență. Centrele de apel ar folosi acest program informatic pentru a contacta operatorii de telefonie mobilă, care ar furniza ulterior doar o localizare aproximativă a persoanei care se află într-o situație de risc.

47 De altfel, reclamanta subliniază că ea nu poate comunica direct autorităților de poliție și autorităților judiciare informații referitoare la utilizatorii serviciilor de comunicații, întrucât aceste informații ar fi deținute de operatorii titulari ai unei licențe de exploatare a rețelei.

48 În sfârșit, reclamanta contestă argumentele invocate de Consiliu în memoriul său în apărare privind pretinsele „componente funcționale” ale sistemului de interceptare din Iran.

49 Astfel, reclamanta arată că Consiliul se înșală cu privire la funcționalitățile programului informatic SIAM „Force2GNumber”, „LocationCustomerList”, „GetCDR”, „GetIPDR” și „ApplySusplp”, la care acesta face referire în memoriul în apărare. Reclamanta explică faptul că descrierea acestor funcții de către Consiliu, care se întemeiază numai pe articolul din ziarul online de investigații *The Intercept*, nu corespunde realității. Potrivit reclamantei, este vorba despre comenzile clasice și obișnuite aflate la dispoziția unui organ de reglementare a telecomunicațiilor dintr-un stat și toate statele membre ale Uniunii dispun de instrumente similare. Situația ar fi aceeași în ceea ce privește sistemele „Legal Intercept” (LI), „Control Illegal Devices” (CID), „SHAHKAR” și „SHAMSA”.

50 În plus, în replică, reclamanta contestă admisibilitatea articolului intitulat „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones”, publicat la 28 octombrie 2022 de *The Intercept*, prezentat de Consiliu în anexa B.11 (denumit în continuare „articolul din *The Intercept*”). Potrivit reclamantei, faptele invocate în acest articol se întemeiază pe o serie de documente interne ale unui operator iranian de telefonie mobilă care nu au fost depuse la procedura din fața Tribunalului, iar Consiliul se limitează să afirme că autorii articolului amintit ar fi avut acces la

documente care le-ar fi fost comunicate „de o persoană care [afirmă că] a piratat un operator iranian de telefonie mobilă”. Respectivul articol, care ar constitui elementul principal din dosarul Consiliului, nu ar fi, așadar, decât o probă din auzite. Or, în conformitate cu jurisprudența Curții referitoare la articolele 47 și 48 din cartă, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, depozițiile martorilor absenți ulterior de la ședință care nu pot fi examinate de partea adversă sunt în principiu interzise, cu excepția cazului în care acuzarea justifică în mod suficient nevoia de a utiliza mărturiile acestora și dacă sunt acordate alte garanții procedurale acuzatului, precum și dacă există alte probe incriminatoare împotriva sa. Curtea ar fi statuat de asemenea în Hotărârea din 8 decembrie 2022, HYA și alții (Imposibilitatea de a audia martorii acuzării) (C-348/21, EU:C:2022:965), că, în cazul imposibilității de a audia martorii acuzării, forța probantă a mărturiilor lor trebuie relativizată, chiar dacă astfel de mărturii sunt admisibile.

51 De aici ar rezulta că, prin faptul că a întemeiat regulamentul atacat pe pretinsele afirmații ale unei persoane necunoscute, Consiliul ar fi acționat cu încălcarea articolelor 47 și 48 din cartă, ceea ce ar impune respingerea acestei propuneri de probă ca inadmisibilă.

52 Reclamanta susține de asemenea în replică faptul că, în temeiul principiului contradictorialității, instanța nu poate lua în considerare decât actele de procedură și înscrisurile de care părțile au putut lua cunoștință și cu privire la care au putut să se pronunțe. Or, Consiliul însuși ar fi recunoscut că operatorul iranian de telefonie mobilă citat în articolul din *The Intercept* nu a răspuns la cererea de comentarii a jurnaliștilor.

53 Consiliul contestă argumentația reclamantei.

54 Trebuie arătat că, în cadrul celui de al treilea motiv, reclamanta contestă temeinicia motivelor invocate pentru a justifica includerea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011. Astfel, ea susține că nu are nici capacitatea juridică, nici capacitatea tehnică de a desfășura activitățile care îi sunt reproșate.

55 Cu toate acestea, trebuie arătat de asemenea că, după cum reiese din cuprinsul punctului 23 de mai sus, în cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta reproșează Consiliului încălcarea articolelor 47 și 48 din cartă și răsturnarea sarcinii probei prin faptul că își întemeiază aprecierea pe articolul din *The Intercept*, întrucât, în lipsa depunerii documentelor menționate în această publicație la dosarul prezentei proceduri, faptele și afirmațiile relatate în acest articol nu constituie decât afirmații cu privire la care reclamanta este privată de posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare. Reclamanta susține de asemenea în memoriul în replică că lipsa depunerii la dosar în cadrul prezentei proceduri a unor elemente de probă aduce atingere respectării principiului contradictorialității prevăzut la articolul 85 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Reclamanta subliniază în plus lipsa valorii probante a unei astfel de publicații.

56 Trebuie analizate argumentele reclamantei întemeiate pe încălcarea articolelor 47 și 48 din cartă, precum și pe încălcarea principiului contradictorialității, înainte de a le examina pe cele privind valoarea probantă a articolului din *The Intercept*, și ulterior argumentele referitoare la o „eroare vădită de apreciere a faptelor”.

Cu privire la încălcarea articolelor 47 și 48 din cartă și a principiului contradictorialității

57 Mai întâi, trebuie înlăturat argumentul reclamantei potrivit căruia articolul din *The Intercept* prezentat de Consiliu în anexa B.11 la memoriul în apărare ar trebui respins ca inadmisibil pentru motivul, în esență, că nu ar fi posibil ca aceasta să se apere împotriva unor simple afirmații, ceea ce ar aduce atingere dreptului său la apărare în fața Tribunalului.

58 Trebuie arătat că aspectul admisibilității propunerilor de probe în fața Tribunalului, care este reglementat de articolul 85 din Regulamentul de procedură, trebuie diferențiat de aspectul aprecierii probelor de către instanța Uniunii.

59 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, cu ocazia controlului unor măsuri restrictive, instanțele Uniunii trebuie să asigure un control, în principiu complet, al legalității tuturor actelor Uniunii din perspectiva drepturilor fundamentale, care fac parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 97, Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punctul 58, și Hotărârea din 28 martie 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punctul 106).

60 Printre aceste drepturi fundamentale figurează printre altele respectarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punctul 59 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punctul 66).

61 Efectivitatea controlului jurisdicțional garantat la articolul 47 din cartă impune ca, în cadrul controlului legalității motivelor pe care se întemeiază decizia de includere sau de menținere a numelui unei persoane sau al unei entități în lista persoanelor și a entităților care fac obiectul unor măsuri restrictive, instanța Uniunii să se asigure că această decizie, care are o aplicabilitate individuală pentru respectiva persoană sau entitate, se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă. Aceasta presupune o verificare a faptelor invocate în expunerea de motive pe care se bazează decizia menționată, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă acele motive sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient în sine pentru susținerea actelor menționate, sunt întemeiate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 119, Hotărârea din 18 iunie 2015, Ipatau/Consiliul, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punctul 42, și Hotărârea din 18 februarie 2016, Consiliul/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punctul 109).

62 Astfel, în acest cadru, în caz de contestare, autoritatea competentă a Uniunii este cea care are sarcina să demonstreze temeinicia motivelor reținute împotriva persoanei sau a entității vizate, aceasta din urmă neavând obligația să facă dovada negativă a netemeiniciei motivelor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 121).

63 Totuși, contrar celor susținute de reclamantă, nu rezultă că pretinsa incapacitate a Consiliului de a face dovada că motivele invocate pentru a justifica includerea reclamantei în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011, presupunând că este dovedită, ar aduce atingere dreptului la apărare al reclamantei.

64 Astfel, după cum reiese din jurisprudența amintită la punctul 61 de mai sus, dimpotrivă, tocmai pentru că prezervarea efectivității articolului 47 din cartă o impune, instanța Uniunii este obligată să verifice, în cadrul controlului legalității măsurilor restrictive, temeinicia motivelor care stau la baza acestor măsuri și, prin urmare, valoarea probantă a documentelor prezentate în speță de Consiliu.

65 În continuare, trebuie înlăturate ca lipsite de relevanță în speță considerațiile invocate de reclamantă, prezentate în Hotărârea din 8 decembrie 2022, HYA și alții (Imposibilitatea de a audia martorii acuzării) (C-348/21, EU:C:2022:965), în care Curții i s-a solicitat să se pronunțe cu privire la interpretarea articolului 6 alineatul (1) și a articolului 8 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1), precum și a articolului 47 al doilea paragraf din cartă.

66 Trebuie amintit că principiul prezumției de nevinovăție, prevăzut la articolul 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la articolul 48 alineatul (1) din cartă, constituie un drept fundamental care conferă particularilor sau entităților conduse de particulari drepturi a căror respectare este garantată de instanța Uniunii (a se vedea Hotărârea din 18 mai 2017, Makhlouf/Consiliul, T-410/16, nepublicată, EU:T:2017:349, punctul 122 și jurisprudența citată).

67 Principiul prezumției de nevinovăție, care impune ca orice persoană acuzată de o infracțiune să fie prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi stabilită în conformitate cu legea, nu se opune adoptării unor măsuri conservatorii de înghețare a fondurilor, din moment ce acestea nu au ca obiect inițierea unei proceduri penale împotriva persoanei sau a entității în cauză. Totuși, ținând seama de gravitatea lor, asemenea măsuri trebuie să fie prevăzute de lege, să fie adoptate de o autoritate competentă și să aibă caracter limitat în timp. Din cuprinsul punctului 13 de mai sus rezultă că aceste prime două criterii sunt îndeplinite. În plus, în ceea ce privește caracterul limitat în timp, trebuie să se constate că, în conformitate cu articolul 12 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 359/2011, anexa I la același regulament se revizuiește la intervale regulate și cel puțin o dată la 12 luni, includerea unei persoane sau a unei entități în anexa menționată putând fi prelungită sau modificată, dacă este cazul. Măsurile impuse reclamantei au, așadar, într-adevăr caracter limitat în timp (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2017, Makhlouf/Consiliul, T-410/16, nepublicată, EU:T:2017:349, punctul 123 și jurisprudența citată).

68 În plus, trebuie arătat că măsurile restrictive în cauză nu determină o confiscare a activelor reclamantei ca produs al infracțiunii, ci o înghețare cu titlu conservatoriu. Respectivele măsuri nu constituie, așadar, o sancțiune și nu implică de altfel nicio acuzație de această natură (a se vedea Hotărârea din 18 mai 2017, Makhlouf/Consiliul, T-410/16, nepublicată, EU:T:2017:349, punctul 124 și jurisprudența citată).

69 Astfel, regulamentul atacat, în ceea ce o privește pe reclamantă, nu constituie o constatare a faptului că a fost efectiv săvârșită o infracțiune, ci a fost adoptat în cadrul și în vederea unei proceduri de natură administrativă care are o funcție preventivă și care are drept unic scop să permită Consiliului să asigure protecția populației civile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2017, Makhlouf/Consiliul, T-410/16, nepublicată, EU:T:2017:349, punctul 125 și jurisprudența citată).

70 În sfârșit, trebuie respins de asemenea argumentul reclamantei potrivit căruia, în lipsa depunerii la dosarul prezentei cauze a documentelor menționate în articolul din *The Intercept*, acest articol ar trebui respins ca inadmisibil pentru motivul că, în temeiul principiului contradictorialității, instanța nu poate lua în considerare decât actele de procedură și înscrisurile de care părțile au putut lua cunoștință și cu privire la care au putut să se pronunțe. Astfel, este suficient să se arate în această privință că reclamanta a avut ocazia să ia poziție în memoriul său în replică cu privire la elementele de probă prezentate de Consiliu în anexa B.11, în special acest articol, a cărui valoare probantă o contestă de altfel.

71 Pe de altă parte, trebuie arătat că cele două manuale de utilizare a programului informatic SIAM, redactate primul în limba farsi, iar al doilea în limba engleză puteau fi consultate direct pornind de la articolul din *The Intercept* prin intermediul unui hiperlink care figurează la pagina 3 din dosarul WK 307/2023 INIT prezentat de Consiliu în anexa B.11 la memoriul în apărare.

72 Prin urmare, trebuie respinse criticile reclamantei întemeiate pe încălcarea articolelor 47 și 48 din cartă și a principiului contradictorialității.

Cu privire la valoarea probantă a articolului din The Intercept

73 Reclamanta reproșează articolului din *The Intercept* că este o simplă publicație jurnalistică care conține numai afirmații neverificabile și că, prin urmare, nu are nicio forță probantă.

74 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, activitatea Curții și a Tribunalului este guvernată de principiul liberei aprecieri a probelor și că singurul criteriu de apreciere a valorii probelor prezentate constă în credibilitatea lor. În plus, pentru a aprecia valoarea probatorie a unui document, trebuie să se verifice caracterul verosimil al informației pe care o conține și să se țină cont printre altele de originea documentului, de împrejurările elaborării sale și de destinatarul său și trebuie să se analizeze dacă, având în vedere conținutul său, el pare rezonabil și fiabil (a se vedea Hotărârea din 31 mai 2018, Kaddour/Consiliul, T-461/16, EU:T:2018:316, punctul 107 și jurisprudența citată).

75 În lipsa unor competențe de anchetă în țări terțe, aprecierea autorităților Uniunii trebuie, în fapt, să se întemeieze pe surse de informare accesibile publicului, pe rapoarte, pe articole de presă, pe rapoarte ale serviciilor secrete sau pe alte surse de informare similare (Hotărârea din 14 martie 2018, Kim și alții/Consiliul și Comisia, T-533/15 și T-264/16, EU:T:2018:138, punctul 107, și Hotărârea din 1 iunie 2022, Prigozhin/Consiliul, T-723/20, nepublicată, EU:T:2022:317, punctul 59).

76 Astfel, ar fi excesiv și disproporționat să se impună Consiliului să efectueze el însuși investigații pe teren privind veridicitatea faptelor care sunt transmise de numeroase mijloace de informare în masă (Hotărârea din 25 ianuarie 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence/Consiliul, T-255/15, nepublicată, EU:T:2017:25, punctul 148).

77 Articole de presă pot fi utilizate, așadar, pentru a corobora existența anumitor fapte atunci când provin din mai multe surse diferite și sunt suficient de concrete, precise și concordante în ceea ce privește faptele descrise în acestea (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2019, Topor-Gilka și WO Technopromexport/Consiiliul, T-721/17 și T-722/17, nepublicată, EU:T:2019:579, punctul 137 și jurisprudența citată).

78 În speță, Consiliul a întemeiat includerea reclamantei în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 pe patru documente din dosarul WK 307/2023 INIT, care figurează în anexa B.11 la memoriul în apărare.

79 Este vorba, în primul rând, despre articolul din *The Intercept*, în al doilea rând, despre articolul intitulat „Hacker Leaks Manuals showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters”, publicat la 31 octombrie 2022 pe site-ul internet specializat Commrisk, în al treilea rând, despre articolul intitulat „Iran: New tactics for digital repression as protests continue”, publicat la 17 noiembrie 2022 pe site-ul internet al asociației ARTICLE 19, și, în al patrulea rând, despre articolul intitulat „Iran is using spyware to track citizens attending protests”, publicat de jurnalul online de investigații *The Tech Monitor* la 3 noiembrie 2022.

80 Reclamanta arată că Consiliul întemeiază regulamentul atacat, în ceea ce o privește, numai pe susținerile din articolul din *The Intercept*, ele însele bazate pe afirmațiile unei persoane anonime.

81 Trebuie să se observe că articolul din *The Intercept* arată că, pe baza unor documente interne ale unui operator iranian de telefonie mobilă, în special schimburi de e-mailuri care implicau conducerea reclamantei, și a două manuale, unul în limba engleză, celălalt în limba farsi, de utilizare a unui program informatic denumit SIAM, autorii acestui articol au descoperit modul în care autoritățile iraniene, prin intermediul reclamantei, instituiseră un sistem care funcționa pe fundalul rețelelor iraniene de telefonie mobilă, care permitea guvernului iranian să eludeze sistemul de criptare a apelurilor, să urmărească deplasările unui utilizator de telefon, să identifice toate telefoanele care se află într-un anumit loc, să analizeze toate contactele unui utilizator de telefon și să întrerupă sau să încetinească conexiunea la internet a utilizatorului și care fusese utilizat pentru a reprima și a controla populația iraniană în urma morții doamnei Amini în anul 2022. Acest articol explică de asemenea că manualul de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba engleză precizează că, „[î]n conformitate cu normele și reglementările [reclamantei], toți operatorii de telecomunicații trebuie să [îi] furnizeze [acesteia] un acces direct la sistemul lor pentru a interoga (*sic*) informațiile clienților și pentru a le modifica serviciile prin intermediul serviciului web” și conține, în plus, informații tehnice cu privire la comenzile cele mai puternice utilizate de programul informatic SIAM pentru a colecta date despre utilizatori direct de la operatorii iranieni de telefonie mobilă.

82 Trebuie să se observe de asemenea că autorii articolului din *The Intercept* au avut grijă să intervieveze două persoane prezentate ca experți.

83 În această privință, trebuie subliniat că, contrar celor susținute de reclamantă, prima persoană prezentată ca expert nu este „cineva pe care nimeni nu îl cunoaște și care nu pare să dispună de nicio legitimitate deosebită”. Reiese astfel din dosar că această primă persoană este cercetător la CitizenLab Canada, un laborator interdisciplinar cu sediul la Universitatea din Toronto (Canada), specializat în „cercetarea, dezvoltarea, politica strategică la nivel înalt și angajamentul juridic la intersecția dintre tehnologiile informației și comunicațiilor, drepturile omului și securitatea mondială”, și că ea a fost deja prezentată ca atare într-un articol publicat la 1 februarie 2022 de renumitul jurnal *The Guardian*.

84 În același mod, reiese din dosar că a doua persoană prezentată ca expert în articolul din *The Intercept* se prezintă și a fost prezentată în numeroase rânduri de agenția internațională de presă Reuters ca director pentru drepturile digitale și securitate în cadrul MIAAN group, o organizație cu sediul în Texas (Statele Unite) care „apără drepturile omului în Iran”. Contrar celor susținute

de reclamantă, simpla împrejurare că este „notoriu că [este vorba despre] un personaj public angajat în mod deschis și fără rezerve împotriva guvernului iranian” nu poate neapărat lipsi declarațiile sale de relevanță pentru motivul că acesta nu este neutru și imparțial.

85 În această privință, trebuie arătat că experiența unei asemenea persoane, specializată în apărarea drepturilor omului, mai ales a drepturilor digitale, și care este calificată drept opozantă a regimului iranian de către reclamanta însăși este relevantă pentru a oferi o opinie utilă cu privire la modul în care autoritățile iraniene ar putea utiliza un sistem precum cel descris în articolul din *The Intercept* pentru a aduce atingere drepturilor menționate.

86 De altfel, trebuie subliniat că articolul publicat pe site-ul *The Intercept* nu se limita la formularea unor simple afirmații, nici măcar la reproducerea opiniei unor experți, ci își susținea declarațiile și opiniile prin punerea la dispoziție a manualului de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba engleză, care putea fi consultat direct într-o fereastră de vizualizare, și a celui de al doilea manual redactat în limba farsi, pe care apărea logoul reclamantei.

87 În plus, referitor la celelalte articole cuprinse în dosarul WK 307/2023 INIT, trebuie arătat că site-ul internet Commrisk, care se descrie ca „un site web care raportează riscurile cu care se confruntă furnizorii de comunicații electronice și clienții acestora”, și *The Tech Monitor*, care se definește ca urmărind să furnizeze „informații bazate pe date și analize oficiale șefilor de întreprinderi, responsabililor digitali și responsabililor politici într-o lume perturbată și inspirată de tehnologie”, sunt mijloace de informare în masă specializate în domeniul telecomunicațiilor și că asociația ARTICLE 19, cu sediul în Londra (Regatul Unit), se descrie ca „o organizație internațională de reflecție care sprijină mișcarea în favoarea libertății de exprimare la nivel local și mondial pentru a se asigura că toate persoanele iau act de puterea votului lor”, astfel încât ele trebuie să fie privite ca surse de informații relevante în utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor cu exercitarea drepturilor fundamentale și în special a dreptului la libertatea de exprimare.

88 Deși articolele din Commrisk, ARTICLE 19 și *The Tech Monitor* se referă toate trei la articolul din *The Intercept*, articolul din Commrisk menționează de asemenea experiența autorului său, care ar fi întâlnit reprezentantul unei societăți tehnologice care încerca să vândă Iranului un program informatic cu funcții „ciudat de similare” celor ale programului informatic SIAM și care îi furnizase în mod voluntar informații cu privire la această vânzare.

89 În plus, din articolul asociației ARTICLE 19 reiese că aceasta din urmă a monitorizat de mai mulți ani întinderea controalelor efectuate pe internet în Iran și că a dezvăluit într-un raport intitulat „Iran Tightening the Net 2020” cum funcționa infrastructura de internet în această țară și guvernarea sa de către autorități. În special, ar exista un sistem centralizat care permite întreruperea accesului la internet în timpul manifestațiilor în cursul cărora guvernarea internetului ar fi considerată o problemă de securitate națională. Asociația ARTICLE 19 ar fi descoperit că reclamanta, sub controlul Ministerului Comunicațiilor, care ar fi în realitate controlat de serviciile de informații iraniene, ar folosi echipamente de supraveghere și de cenzură la nivelul furnizorilor de acces la internet și ar ordona întreruperi și alte perturbări ale accesului la internet în numele Consiliului Național Suprem de Securitate. Articolul asociației ARTICLE 19 menționează de asemenea utilizarea de către autoritățile iraniene a unor tehnologii care blochează folosirea instrumentelor care permit eludarea cenzurii internetului, cum sunt rețelele private virtuale (VPN), precum și întreruperi sau perturbări grave ale conexiunilor mobile la internet ca tactici de represiune digitală. În acest mod, întreruperile accesului la internet mobil ar fi tot mai mult utilizate din luna noiembrie 2019. Asemenea întreruperi ar fi avut loc cu precădere

în timpul manifestațiilor regionale începând din anul 2021 și până în prezent. Se arată în acest mod că conexiunile mobile la internet au fost dezactivate în numeroase locuri în majoritatea zilelor care au urmat manifestațiilor cauzate de moartea doamnei Amini. Respectivele întreruperi ar fi afectat cei mai mari furnizori de acces la internetul mobil din toată țara, ceea ce, într-o țară în care internetul mobil constituie principala sursă de acces la internet pentru populație, ar fi avut un impact negativ asupra accesului la internet.

90 Rezultă astfel din cele ce precedă că afirmațiile enunțate în articolul din *The Intercept* sunt confirmate de celelalte elemente de probă care compun dosarul WK 307/2023 INIT și că, în consecință, contrar celor susținute de reclamantă, Consiliul nu s-a întemeiat numai pe declarațiile enunțate în acest articol. Prin urmare, având în vedere concordanța dintre diferitele elemente de probă și împrejurările menționate mai sus ale elaborării lor, afirmațiile respective puteau fi luate în considerare în mod valabil.

Cu privire la temeinicia includerii denumirii reclamantei

91 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, deși reclamanta susține că Consiliul a săvârșit în speță o „eroare vădită de apreciere a faptelor”, trebuie să se considere că argumentele pe care ea le invocă în această privință constau într-o contestare a exactității materiale a faptelor care îi sunt reproșate. Astfel, din argumentația sa dezvoltată în susținerea prezentului motiv, amintită la punctul 42 de mai sus, rezultă că reclamanta nu contestă că faptele care îi sunt reproșate pot fi încadrate în criteriile de includere prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 359/2011, ci realitatea faptelor menționate.

92 În această privință, din jurisprudența amintită la punctul 62 de mai sus rezultă că controlul instanței Uniunii presupune o verificare a faptelor invocate în expunerea de motive pe care se bazează decizia de adoptare a unor măsuri restrictive referitoare la o entitate și că această verificare nu se limitează la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci privește aspectul dacă aceste motive sau cel puțin unul dintre ele, considerat ca fiind suficient în sine pentru susținerea aceleiași decizii, sunt întemeiate.

93 Aprecierea temeiniciei acestor motive trebuie efectuată prin examinarea elementelor de probă și a informațiilor nu în mod izolat, ci în contextul în care se inserează acestea. Astfel, Consiliul îndeplinește sarcina probei care îi incumbă dacă prezintă în fața instanței Uniunii o serie de indicii suficient de concrete, precise și concordante care să permită stabilirea existenței unei legături suficiente între persoana căreia i s-a aplicat o măsură restrictivă și regimul sau, în general, situațiile combătute (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2017, Badica și Kardiam/Consiliul, T-619/15, EU:T:2017:532, punctul 99 și jurisprudența citată).

94 În lumina acestor considerații trebuie să se verifice dacă Consiliul a putut considera în mod întemeiat, cu ocazia adoptării actului atacat, că reclamanta putea fi vizată de măsuri restrictive.

95 În această privință, în primul rând, în ceea ce privește dispozițiile de drept iranian invocate de reclamantă pentru a justifica faptul că ar fi existat pentru aceasta un impediment juridic pentru supravegherea și controlarea comunicațiilor utilizatorilor rețelelor mobile iraniene, trebuie arătat că, potrivit articolului 25 din Constituția Republicii Islamice Iran, „[i]nspectarea și nelivrarea scrisorilor, înregistrarea și divulgarea conversațiilor telefonice, divulgarea comunicărilor telegrafice și telex, cenzura, […] ascultările clandestine și orice formă de supraveghere sunt interzise, cu excepția cazurilor prevăzute de lege”.

96 Articolul 582 din Codul penal iranian prevede:

„Accesarea, confiscarea, distrugerea, inspectarea, înregistrarea sau interceptarea scrisorilor ori a comunicațiilor telegrafice sau telefonice ale persoanelor sau divulgarea conținutului lor fără autorizarea proprietarului, de către un înalt funcționar public sau de către un funcționar public, în alte cazuri decât cele autorizate de lege, se pedepsește cu închisoarea de la un an la trei ani sau cu amendă de la 6 la 18 milioane de riali.”

97 Articolul 104 din Codul de procedură penală iranian prevede:

„Controlul [interceptarea] telecomunicațiilor persoanelor este interzis, cu excepția cazurilor în care acesta are legătură cu securitatea internă sau externă a țării sau este considerat necesar pentru investigarea infracțiunilor enumerate la articolul 302 literele (a), (b), (c) și (d) din prezentul cod. În acest caz, interceptarea se efectuează cu aprobarea președintelui Curții Supreme a provinciei și cu stabilirea duratei și a frecvenței interceptării. Interceptarea conversațiilor telefonice ale persoanelor și ale funcționarilor enumerați la articolul 307 din prezentul cod este supusă aprobării președintelui Curții Supreme, iar această autoritate nu poate fi delegată altor persoane.”

98 Din aceste dispoziții reiese că, deși interceptarea comunicațiilor este în principiu interzisă, ea rămâne totuși posibilă din punct de vedere legal, printre altele „în cazurile în care are legătură cu securitatea internă sau externă a țării sau este considerată necesară pentru [anumite infracțiuni]” sau atunci când „cauza privește securitatea țării”. În această privință, trebuie să se observe de altfel că ipotezele în care interceptarea telecomunicațiilor este posibilă din punct de vedere legal sunt definite în mod foarte larg.

99 În plus, trebuie arătat că teza reclamantei este de asemenea contrazisă de manualul de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba engleză, a cărui autenticitate de altfel aceasta nu o contestă, în care se menționează că, „potrivit normelor și reglementărilor [reclamantei], toți operatorii de telecomunicații trebuie să [îi] furnizeze [acesteia] un acces direct la sistemul lor pentru a interoga (*sic*) informațiile clienților și pentru a le modifica serviciile prin intermediul serviciului web”.

100 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa incapacitate tehnică a reclamantei de a desfășura operațiuni de supraveghere și de control asupra utilizatorilor rețelelor mobile iraniene, trebuie să se constate că nu aceasta este situația.

101 Trebuie subliniat astfel că reclamanta nu contestă existența programului informatic SIAM, nici a comenzilor „Force2GNumber”, „LocationCustomerList”, „GetCDR”, „GetIPDR” și „ApplySusplp” sau a sistemelor „Legal Intercept” (LI), „Control Illegal Devices” (CID), „SHAHKAR” și „SHAMSA”. Reclamanta nu contestă nici faptul că utilizează programul informatic SIAM, precum și sistemele menționate. Reclamanta nu contestă în plus nici autenticitatea schimburilor de e-mailuri dintre directorii săi și operatorul iranian de telefonie mobilă menționat în articolul din *The Intercept*, nici pe cea a manualelor de utilizare a programului informatic SIAM, primul redactat în limba engleză, iar al doilea în limba farsi.

102 Într-adevăr, reclamanta se limitează să susțină că, pe de o parte, utilizarea acestor comenzi fie nu produce efectul descris de Consiliu, fie răspunde unui obiectiv legitim și, pe de altă parte, că sistemele „Legal Intercept” (LI), „Control Illegal Devices” (CID), „SHAHKAR” și „SHAMSA” sunt comune în majoritatea statelor.

103 În această privință, trebuie amintit că în manualul de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba engleză se menționează că, „potrivit normelor și reglementărilor [reclamantei], toți operatorii de telecomunicații trebuie să [îi] furnizeze [acesteia] un acces direct la sistemul lor pentru a interoga (*sic*) informațiile clienților și pentru a le modifica serviciile prin intermediul serviciului web”.

104 În plus, trebuie arătat că, potrivit traducerii în limba franceză furnizate de Consiliu, în introducerea manualului de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba farsi se indică faptul că obiectivul acestui program informatic este de „a crea un sistem centralizat, unic și unificat pentru a efectua interogări pe diferite servere” și de „a permite gestionarea și controlul comunicațiilor și acțiunilor utilizatorilor”.

105 În plus, în partea „Principii de comunicare” din același manual se arată că „parametrii de intrare există în informațiile trimise de programul informatic SIAM cu privire la fiecare metodă (funcție) de interogare la operator și [că] parametrii de ieșire sunt datele de răspuns la interogare (și ordinea clasificării lor) [și că] operatorii trebuie să trimită la SIAM răspunsul fiecărei funcții interogate în special în funcție de ordinea și de compunerea descrise în partea consacrată parametrilor de ieșire ai funcției menționate”.

106 Mai mult, tot în acest manual se precizează că operatorii sunt obligați „să răspundă zi și noapte (7X24) la interogările programului informatic SIAM” și să se asigure că „dispun de toate echipamentele necesare în materie de calculatoare, de software, de comunicare în rețea și de securitate, cum ar fi redundanța datelor (Redundancy), repartizarea sarcinilor (Road Balancing), scutul de protecție (firewall) și toate celelalte necesități”.

107 Din aceste constatări rezultă că comenzile programului informatic SIAM sunt adresate tuturor operatorilor iranieni de telefonie mobilă și că aceștia sunt obligați să răspundă la ele în modul prevăzut în orice moment.

108 În lumina acestor constatări trebuie apreciate argumentele reclamantei referitoare la comenzile programului informatic SIAM și la sistemele „Legal Intercept” (LI), „Control Illegal Devices” (CID), „SHAHKAR” și „SHAMSA”.

109 Astfel, în ceea ce privește comanda „LocationCustomerList”, reclamanta susține că aceasta nu permite să se urmărească cu precizie un anumit utilizator de rețea de telefonie mobilă, întrucât ea ar permite doar identificarea utilizatorilor unei rețele de telefonie mobilă dintr-o zonă cuprinsă între 200 de metri și 2 kilometri în jurul unei antene-releu GSM. Totuși, trebuie să se constate că reclamanta admite că această comandă permite identificarea tuturor utilizatorilor unei rețele de telefonie mobilă care se află într-o anumită zonă geografică, chiar dacă aceasta este aproximativă. De altfel, acest lucru reiese în mod clar din descrierea respectivei comenzi în manualul de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba engleză, în care se arată că „această funcție, care primește un parametru de localizare, ar trebui să furnizeze o listă a numerelor care se află în locația menționată”. În plus, trebuie arătat că din manualul redactat în limba farsi reiese că comanda „IdentitySearch” impune operatorilor să trimită rezultatele sub forma unui „tabel” în care sunt indicate, în ceea ce privește persoanele fizice, numărul de telefon, prenumele, numele, prenumele tatălui, numărul actului de naștere, data nașterii, codul poștal, cetățenia, numărul pașaportului, adresa sau adresele poștale, tipul de plată (preplătit/plată ulterioară), tipul de linie (cartelă SIM sau de alt tip), data înregistrării, adresa IP, precum și longitudinea și latitudinea geografice ale adresei.

110 Referitor la comanda „Force2GNumber”, reclamanta susține că, contrar celor afirmate de Consiliu, aceasta nu ar crește riscurile de piratare a comunicațiilor. Totuși, așa cum observă în mod întemeiat Consiliul, împrejurarea, presupunând că este dovedită, că această comandă nu crește riscul de piratare nu repune în discuție constatarea că o asemenea comandă, care urmărește să forțeze un telefon mobil să utilizeze rețeaua 2G în locul rețelelor 3G și 4G mai recente, are ca efect să facă imposibile vizionarea și partajarea de materiale video de pe acest telefon.

111 În ceea ce privește comenzile „GetCDR” și „GetIPDR”, reclamanta susține că acestea servesc, prima, la consultarea istoricului unui telefon, iar a doua, la obținerea adresei IP a aparatelor în care a fost activată o anumită cartelă SIM. Potrivit reclamantei, aceste funcții sunt destinate exclusiv să răspundă unor cereri de cercetare judiciară și sunt instrumente esențiale puse la dispoziția instanțelor, după cum reiese din ordonanțele judiciare și din scrisorile poliției anexate la replică. Totuși, pe de o parte, trebuie arătat că reclamanta nu furnizează niciun element de probă de natură să demonstreze că această comandă nu ar putea fi utilizată decât pentru răspunsurile la cererile legitime ale instanțelor iraniene și ale autorităților polițienești. Pe de altă parte, așa cum s-a arătat deja la punctul 98 de mai sus, ipotezele în care interceptarea telecomunicațiilor este posibilă din punct de vedere legal sunt definite în mod foarte larg.

112 Referitor la comenzile „ApplySusp” și „ApplySuspIP”, reclamanta susține că acestea permit scoaterea din serviciu a cartelelor SIM care sunt declarate de către utilizatori ca pierdute sau furate sau care aparțin unor persoane care sunt declarate decedate. Reclamanta subliniază că această capacitate este absolut clasică și comparabilă cu cea a organelor de reglementare din alte state, precum Germania. În această privință, trebuie arătat că din raportul intitulat „Iran: informații privind capacitatea de supraveghere a guvernului și controlul exercitat de acesta, inclusiv cu privire la cenzura mijloacelor de informare în masă și la supravegherea utilizării internetului”, publicat la 16 ianuarie 2015 de Comisia pentru Imigrație și Statutul de Refugiat din Canada (anexa B.8), din raportul publicat de Amnesty International la 16 noiembrie 2020 cu privire la manifestațiile din luna noiembrie 2019 din Iran și la întreruperile internetului (anexa B.10), precum și din raportul publicat de agenția de presă Human Rights Activists News Agency (HRANA) la 8 decembrie 2022, care conține o examinare statistică, o analiză și o sinteză a primelor 82 de zile de manifestații și care indică numărul estimat de morți și de arestări (anexa B.3), precum și din raportul din 2022 consacrat libertății pe internet în Iran publicat de Freedom House (anexa B.6) reiese că contextul din Iran este marcat de contestări regulate ale regimului de către populația civilă, reprimate sistematic de autoritățile acestei țări cu ajutorul, printre altele, al mijloacelor de supraveghere a internetului. În aceste condiții, nu se poate exclude, după cum observă Consiliul, posibilitatea ca comenzile concepute inițial în scopuri „legale”, precum „ApplySusp” și „ApplySuspIP”, să fie deturnate și utilizate de autoritățile iraniene în scopuri represive.

113 În ceea ce privește componentele funcționale ale sistemului de interceptare a comunicațiilor din Iran, reclamanta precizează că sistemul „SHAHKAR” este doar o rețea de verificare a identității utilizatorului comunicațiilor la momentul alocării cartelei sale SIM, în scopul evitării fraudelor. Potrivit reclamantei, acest sistem compilează informațiile privind persoana căreia îi aparține fiecare cartelă SIM sau linie fixă și creează o bază de date utilizate pentru combaterea fraudei, a hărțuirii și a altor activități delictuale similare. Totuși, trebuie arătat că reclamanta explică de asemenea că acest sistem permite printre altele operatorilor iranieni de telefonie mobilă să verifice identitatea utilizatorilor serviciilor de comunicații. Or, așa cum s-a constatat la punctul 107 de mai sus, comenzile programului informatic SIAM sunt adresate tuturor operatorilor iranieni de telefonie mobilă, iar aceștia sunt obligați să răspundă la ele în modul

prevăzut în orice moment și să ofere programului informatic SIAM un acces permanent la datele pe care le deține cu privire la utilizatori. Rezultă că explicația furnizată de reclamantă nu este de natură să înlăture afirmația Consiliului cu privire la faptul că sistemul „SHAHKAR” constituie o componentă funcțională a sistemului de interceptare a comunicațiilor al autorităților iraniene.

114 Referitor la sistemul „SHAMSA”, reclamanta contestă că acesta este o „interfață de colectare a datelor vocale și a SMS-urilor în masă (CDR) și a datelor IP (IPDR)”, după cum susține Consiliul. Potrivit reclamantei, acesta este doar „o rețea sau un canal de comunicare între [ea] și operatorii [de telefonie mobilă], prin intermediul căruia aceștia din urmă interacționează prin introducerea unor coduri și comenzi”. Or, din nou, având în vedere, pe de o parte, constatarea efectuată la punctul 107 de mai sus, potrivit căreia comenzile programului informatic SIAM sunt adresate tuturor operatorilor iranieni de telefonie mobilă și potrivit căreia aceștia sunt obligați să răspundă la ele în modul prevăzut în orice moment și, pe de altă parte, menționarea în cuprinsul manualului de utilizare a programului informatic SIAM redactat în limba farsi, potrivit traducerii în limba franceză furnizate de Consiliu, a unei comenzi prin care se urmărește transferul SMS-urilor către un număr, explicația furnizată de reclamantă este puțin convingătoare.

115 În ceea ce privește sistemul „CID”, reclamanta susține că acesta permite corelarea numărului aparatului, a numărului de telefon mobil și a numărului de cartelă SIM. Funcția acestui sistem ar fi numai de a identifica și de a controla legalitatea importului în Iran al telefoanelor mobile și al dispozitivelor electronice care pot primi o cartelă SIM, pentru a comunica ulterior respectivele informații operatorilor de telecomunicații. Încă o dată, dincolo de scopul legitim afișat al acestui sistem, trebuie amintit că s-a constatat că operatorii iranieni de telefonie mobilă sunt obligați să acorde reclamantei, prin intermediul programului informatic SIAM, un acces permanent la informațiile pe care le deține cu privire la utilizatorii lor, așa încât reclamanta poate astfel să aibă acces la datele compilate de sistemul „CID”.

116 În sfârșit, referitor la sistemul „LI”, reclamanta admite că acesta este un sistem de securitate care permite să se solicite unui operator de rețea să colecteze și să furnizeze forțelor de ordine comunicațiile interceptate ale unor particulari sau ale unor organizații. Reclamanta subliniază că acest sistem este strict reglementat de dispozițiile de drept iranian aplicabile. Totuși, după cum s-a constatat la punctul 98 de mai sus, din dispozițiile de drept iranian invocate de reclamantă însăși reiese că ipotezele în care interceptările telecomunicațiilor sunt posibile din punct de vedere legal sunt definite într-un mod foarte larg.

117 Având în vedere considerațiile prezentate la punctele 95-115 de mai sus, trebuie să se considere că Consiliul a prezentat în fața Tribunalului o serie de indicii suficient de concrete, precise și concordante care permit stabilirea existenței unei legături suficiente între reclamantă și situația combătută în speță, și anume represiunea exercitată de autoritățile iraniene împotriva demonstranților pașnici, a jurnaliștilor, a apărătorilor drepturilor omului, a studenților și a altor persoane care se exprimă în apărarea drepturilor lor legitime.

118 Prin urmare, criticile reclamantei întemeiate pe inexactitatea materială a faptelor trebuie respinse.

119 Rezultă că al treilea motiv trebuie respins în întregime ca nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

120 Reclamanta susține că măsurile restrictive la care este supusă ca urmare a includerii sale în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 sunt contrare principiului proporționalității.

121 În acest sens, în primul rând, reclamanta arată că „sancțiunile internaționale” adoptate în trecut împotriva Iranului au generat reținere de instrumente deosebit de utile pentru aceasta, dintre care unul este utilizat pentru a evita suprapunerea frecvențelor iraniene cu cele ale statelor vecine, iar celălalt, *Location Based System*, pentru localizarea precisă a aparatelor conectate. În plus, sancțiunile impuse în prezent Iranului ar împiedica reclamanta să își îndeplinească rolul de reglementare a frecvențelor și să asigure o bună funcționare a rețelei naționale de telecomunicații.

122 În al doilea rând, reclamanta susține că „sancțiunile” o împiedică să facă parte din Global System for Mobile Communications Association (GSMA) și că, prin urmare, nu poate utiliza registrul GSMA pentru a împiedica repararea aparatelor contrafăcute și ilegale. De aici ar rezulta mai multe consecințe nefaste, printre care în special imposibilitatea Iranului de a combate în mod eficient frauda, crearea unei piețe paralele de telefoane furate sau chiar incapacitatea de a restitui telefoanele furate proprietarilor lor.

123 Consiliul contestă argumentația reclamantei.

124 Trebuie amintit că, în temeiul principiului proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, legalitatea interzicerii unei activități economice este subordonată condiției ca măsurile de interdicție să fie adecvate și necesare realizării obiectivelor urmărite în mod legitim prin reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Bank Melli Iran/Consiliul, T-35/10 și T-7/11, EU:T:2013:397, punctul 179 și jurisprudența citată).

125 În plus, deși respectarea drepturilor fundamentale constituie o condiție a legalității actelor Uniunii, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că aceste drepturi fundamentale nu beneficiază de o protecție absolută în dreptul Uniunii, ci trebuie să fie luate în considerare în raport cu funcția lor în societate. În consecință, pot fi instituite restricții în privința acestor drepturi, cu condiția ca ele să răspundă unor obiective de interes general urmărite de Uniune și să nu constituie, din perspectiva scopului urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctul 97 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2019, Haswani/Conseil, T-477/17, nepublicată, EU:T:2019:7, punctul 74).

126 În speță, trebuie subliniat că reclamanta nu invocă niciun argument de natură să demonstreze că măsurile restrictive prevăzute de Regulamentul nr. 359/2011 și cărora le este supusă ca urmare a adoptării regulamentului atacat nu ar urmări un obiectiv legitim sau nu ar fi necesare și nici adecvate pentru atingerea acestui obiectiv. Astfel, ea se limitează să arate în esență că sancțiunile internaționale care au fost aplicate Iranului în trecut au avut repercusiuni nefavorabile asupra capacității sale de a-și îndeplini misiunile, fără a stabili o legătură necesară cu măsurile prevăzute de Regulamentul nr. 359/2011.

127 În orice caz, trebuie arătat că unul dintre obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 359/2011, așa cum reiese în esență din considerentele (1) și (2) ale acestuia, constă în exercitarea unei presiuni, prin înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale acestora, împotriva anumitor persoane și entități răspunzătoare de dirijarea sau punerea în aplicare a unor încălcări grave ale drepturilor

omului în Iran săvârșite cu ocazia reprimării manifestanților pașnici, a ziariștilor, a apărătorilor drepturilor omului, a studenților sau a altor persoane care își apără, verbal, drepturile legitime, inclusiv libertatea de exprimare.

128 Trebuie să se constate că un asemenea obiectiv corespunde unui obiectiv legitim al politicii externe și de securitate comună (PESC), și anume consolidarea și sprijinirea democrației, a statului de drept, a drepturilor omului și a principiilor dreptului internațional, prevăzut la articolul 21 alineatul (2) litera (b) TUE.

129 În plus, măsurile restrictive prevăzute de Regulamentul nr. 359/2011 nu pot fi considerate inadecvate, având în vedere rolul-cheie jucat de reclamantă în punerea în aplicare a cerințelor guvernului iranian referitoare la filtrarea conținutului de pe internet prin intermediul spyware-ului SIAM, astfel cum reiese din examinarea celui de al treilea motiv.

130 Mai mult, aceste măsuri trebuie considerate necesare din moment ce, după cum arată în mod întemeiat Consiliul, nu s-a demonstrat că măsuri alternative și mai puțin restrictive, precum un sistem de autorizare prealabilă sau obligația de a justifica *a posteriori* utilizarea fondurilor plătite, ar permite atingerea obiectivului urmărit într-un mod la fel de eficient.

131 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat în esență pe un abuz de putere

132 Reclamanta susține că, deși competența Consiliului de a adopta regulamentul atacat nu este contestată, regulamentul menționat este afectat de un abuz de putere al Consiliului în măsura în care o privește. În opinia sa, acest abuz de putere ar decurge din faptul că motivul real care a determinat Consiliul să includă denumirea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 ar fi de a viza statul iranian.

133 Astfel, Consiliul nu ar fi sancționat reclamanta din cauza activității sale, după cum ar fi indicat în mod fals în regulamentul atacat, ci numai din cauza naturii sale guvernamentale care rezultă din afilierea sa la Ministerul Comunicațiilor, la fel ca în orice altă țară. Supunând reclamanta măsurilor restrictive prevăzute de Regulamentul nr. 359/2011, Consiliul ar urmări să sancționeze afilierea sa și să paralizeze în acest mod puterea iraniană.

134 Potrivit reclamantei, conform jurisprudenței, deși statutul juridic al unei persoane vizate de măsuri restrictive sau legătura sa juridică ori economică cu guvernul unei țări poate constitui un indiciu susceptibil să dea naștere unei bănuieli în percepția Consiliului, el nu poate, din proprie inițiativă, să justifice adoptarea unor asemenea măsuri.

135 Identitatea celorlalte persoane incluse în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 ar demonstra de asemenea caracterul excesiv al includerii reclamantei în anexa menționată.

136 Reclamanta subliniază în plus mimetismul dintre măsurile restrictive adoptate de Consiliu și sancțiunile adoptate de Office of Foreign Assets Control, care ar demonstra un resentiment politic față de Republica Islamică Iran.

137 Consiliul contestă argumentația reclamantei.

138 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, un act este afectat de un abuz de putere numai dacă rezultă, pe baza unor indicii obiective, pertinente și concordante, că acesta a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele declarate sau de a eluda o procedură special prevăzută de tratat pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (a se vedea Hotărârea din 31 ianuarie 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines și alții/Consiliul, C-225/17 P, EU:C:2019:82, punctul 115 și jurisprudența citată).

139 În speță, reclamanta susține că Consiliul a inclus denumirea sa în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 numai din cauza naturii sale guvernamentale care rezultă din afilierea sa la Ministerul Comunicațiilor, iar nu din cauza propriei sale activități.

140 Totuși, din examinarea celui de al doilea motiv (a se vedea punctele 25-34 de mai sus) reiese că includerea denumirii sale în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 prin regulamentul atacat nu era motivată numai prin afilierea sa la Ministerul Comunicațiilor, ci în esență prin aplicarea de către aceasta a cerințelor guvernului iranian referitoare la filtrarea conținutului de pe internet cu ajutorul spyware-ului SIAM și în special prin faptul că s-a folosit de controlul pe care îl deține asupra accesului la internet și a telefoanelor mobile pentru a-i urmări pe manifestanți și pentru a crea o imagine detaliată a activităților disidenților și protestatarilor, pe care autoritățile să o poată folosi după bunul plac în timpul protestelor din anul 2022 cauzate de moartea doamnei Amini.

141 În plus, din examinarea celui de al treilea motiv reiese că motivele invocate de Consiliu pentru a justifica includerea denumirii reclamantei în anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 prin regulamentul atacat se întemeiau pe o bază factuală suficient de solidă.

142 De altfel, reclamanta nu arată în ce mod împrejurarea că numele altor persoane din anexa I la Regulamentul nr. 359/2011 cu privire la care ea însăși precizează că nu dorește să formuleze comentarii sau faptul că autoritățile Statelor Unite ale Americii ar fi decis de asemenea să adopte măsuri restrictive în privința sa ar fi relevante pentru a demonstra că, în speță, Consiliul ar fi săvârșit un abuz de putere în sensul jurisprudenței amintite la punctul 138 de mai sus.

143 Prin urmare, se impune respingerea primului motiv ca nefondat și, așadar, a acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

144 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu, conform concluziilor acestuia.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Communications Regulatory Authority (CRA) la plata cheltuielilor de judecată.

Costeira Kancheva Öberg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 octombrie 2024.

Semnături